

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/132/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613214214
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7613214214.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Majetkový Holding, a.s., so sídlom Bratislava, Staromestská 3, IČO: 35 823 364, zast. Mgr. Martinom Babčanikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Malý trh 2/A, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o zaplatenie 17.617,62 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 9C 183/2013-118 z 10.2.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 17.617,62 € spolu s 2,47 % úrokmi z omeškania ročne od 22.2.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania na účet právneho zástupcu žalobcu, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu 20,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 3.366,46 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 17.617,62 € s 2,47 % úrokmi z omeškania ročne od 22.2.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania, titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym postupom súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába v exekučnom konaní č.k. EX 340/1996, skutkovo odôvodnenej tým, že je účastníkom tohto exekučného konania v postavení oprávneného, vedeného pôvodne súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Švábom, proti povinnej C. Y. pre vymożenie sumy 27.012,53 € s prísl., v rámci ktorého bolo súdnym exekútorom zriadené exekučné záložné právo k nehnuteľnostiam povinnej zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX v kat. území Gelnica, a následne bola vykonaná exekúcia predajom nehnuteľností vo vlastníctve povinnej na dražbe vykonanej dňa 9.4.1999, Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo 6.4.2000 schválil príklep vydražiteľovi za najvyššie podanie vo výške 22.996,42 €, avšak rozvrh výťažku dražby nebol vykonaný, lebo prvý návrh na rozvrh výťažku bol súdnym exekútorom vzatý späť, o druhom návrhu súd rozhodol uznesením z 21.5.2007, ktoré bolo odvolacím súdom uznesením zo dňa 28.1.2010 zrušené, následne uznesením zo 4.6.2009 súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, preto po rozhodnutí súdu o zmene súdneho exekútora bolo povinnosťou predchádzajúceho exekútora JUDr. Švába poukázať vymožené finančné prostriedky novej súdnej exekútorke, ktorá by vykonala nový rozvrh výťažku dražby a žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní by z tohto výťažku bol uspokojený. Súd uznesením z 21.11.2011 uložil súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Švábovi povinnosť poukázať novej súdnej exekútorke finančné prostriedky z dražby nehnuteľnosti, na čo ten oznámil súdu listom z 21.12.2012, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii a nedisponuje žiadnymi finančnými

prostriedkami. Z uvedeného je zrejme, že finančné prostriedky z dražby si súdny exekútor ponechal a použil ich zákonom nedovoleným spôsobom pre vlastnú potrebu, čím sa dopustil nesprávneho úradného postupu, v dôsledku čoho nemožno pristúpiť k rozvrhu výťažku z dražby a k uspokojeniu pohľadávky žalobcu, ktorému tým vznikla škoda vo výške sumy poukázanej súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Švábovi, ktorá mu mala byť zaplatená z rozvrhu výťažku dražby. Zároveň je nepochybné, že sprenevera finančných prostriedkov z dražby vo výške 23.466,57 € zo strany súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába je príčinou toho, že nie je možné pristúpiť k rozvrhu výťažku dražby a aspoň (ani) čiastočne uspokojiť pohľadávku žalobcu. Súdna exekútorka z objektívnych príčin nemôže vykonať rozvrh výťažku dražby a z toho je zrejme, že na strane žalobcu vznikla škoda, ktorú vzhľadom na obsah exekučného spisu je možné objektívne vyčíslieť. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora JUDr. J. Švába spočíva v porušení jeho povinnosti poukázať finančné prostriedky vymožené od povinnej novej súdnej exekútorke a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je tiež zrejme, keďže JUDr. Šváb nepoukázal finančné prostriedky novej súdnej exekútorke, nemohlo preto dôjsť k uspokojeniu pohľadávky oprávneného v rámci exekučného konania, pričom žalobca v exekučnom konaní nemá titul na uplatnenie bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi; zo strany žalobcu bolo podané aj trestné oznámenie a v rámci trestného konania si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, avšak trestné konanie bolo zastavené pre premlčanie a aj z tohto pohľadu je pohľadávka žalobcu voči súdnemu exekútorovi nevyvožiteľná. Za škodu spôsobenú nesprávnym postupom súdneho exekútora zodpovedá žalovaná, pričom ide o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa nemôže zbaviť.

3. Súd vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie a právne vec posúdil podľa ust. § 2, § 3 ods. 1 a 2 § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 4, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci v znení neskorších predpisov, pričom konštatoval, že predmetom konania je nárok na náhradu majetkovej ujmy, ku ktorej malo dôjsť v súvislosti s činnosťou súdneho exekútora tým, že po vykonaní dražby v rámci exekučného konania a schválení príklepu si ponechal finančné prostriedky získané dražbou nehnuteľnosti povinnej osoby. Z uvedeného je zrejme, že ku škode malo dôjsť nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý vykonával exekučnú činnosť na základe poverenia súdu. Keďže žalovaná v konaní uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody, súd v prvom rade skúmal, či nárok nie je premlčaný, pri právnom posúdení tejto otázky podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré ustanovuje subjektívnu trojročnú premlčaciu dobu, ktorá začína plynúť dňom, kedy sa poškodený subjekt dozvedel o škode a pre začiatok jej plynutia je rozhodujúce, kedy sa žalobca o spôsobenej škode (o majetkovej ujme a jej rozsahu, ktorú je možné objektívne vyčíslieť v peniazoch a jej náhradu dôvodne uplatniť na súde) a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel, vychádzajúc z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode. V danom prípade podľa názoru súdu žalobca sa mohol dozvedieť o škode získaním informácie o tom, že súdny exekútor nepreviedol finančné prostriedky získané dražbou nehnuteľností súdom poverenej súdnej exekútorke, ale ich použil v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku. Nestotožnil sa pritom s námietkou žalovaného, že žalobca ako oprávnený pri dodržaní prevenčnej povinnosti podľa ust. § 415 OZ sa musel dozvedieť o škode bezprostredne po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zmene súdneho exekútora, lebo taká skutočnosť z uznesenia súdu, ktorým bola pripustená zmena súdneho exekútora, nevyplývala. Z exekučného spisu sp. zn. EX 340/1996 súd nemal preukázané, aby sa žalobca po doručení rozhodnutia o zmene exekútora zaujímal o ďalší priebeh exekúcie, či už u súdnej exekútorke alebo dotazom na súd, avšak túto skutočnosť nepovažoval za porušenie prevenčnej povinnosti zo strany žalobcu z toho dôvodu, že v tom čase (rozhodnutím súdu o zmene súdneho exekútora), a ani po rozhodnutí odvolacieho súdu o odvolaní proti rozhodnutiu o schválení rozvrhu výťažku dražby (ktorým napadnuté uznesenie bolo zrušené), o rozvrhu výťažku dražby právoplatne rozhodnuté nebolo, a tohto dôvodu nebolo možné dôvodne očakávať, že žalobca sa bude informovať o stave peňažných prostriedkov získaných vykonanou dražbou. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobca najskôr mohol získať (aj získal) vedomosť o tom, že súdny exekútor si ponechal finančné prostriedky získané dražbou nehnuteľnosti, až z oznámenia okresného súdu z 21.12.2011, ktorým mu bolo oznámené, že súdna exekútorka nemôže pokračovať v exekúcii bez finančných prostriedkov zadržovaných súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Švábovi, zároveň mu bola zaslaná aj odpoveď súdneho exekútora o tom, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami, ktoré listiny žalobca prevzal dňa 2.1.2012. Keďže žaloba bola podaná dňa 7.6.2013, súd uzavrel, že žalobca nárok uplatnil v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, pričom tiež poznamenal, že počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, t.j. od podania žiadosti do skončenia prerokovania nároku, najdlhšie po dobu šesť mesiacov, premlčacia lehota neplynula.

4. Súd definoval zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorými sú: 1/ preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, 2/ existencia škody, t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, príp. nemajetkovej ujmy a 3/ preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za súčasného splnenia zákonných predpokladov za túto škodu zodpovedá. S poukazom na postavenie súdneho exekútora, ktorý v zmysle ust. § 2 Exekučného poriadku je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (exekučná činnosť), pri ktorej vykonáva úlohy orgánu štátnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom, súd konštatoval, že právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania je vzťahom verejnoprávnym, keďže je založený na nerovnom postavení, kedy orgán verejnej moci rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov exekučného konania na báze autoritatívnosti. Vzhľadom na povahu tohto vzťahu, kedy nejde o rovnoprávne postavenie medzi súdnym exekútorom a účastníkom, nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane súdneho exekútora. Nositeľom zodpovednosti za škodu v tomto prípade, t.j. za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, je štát. Odkázal taktiež na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/99/2014-95 z 30.10.2014, týkajúcom sa tejto veci, ktorým bol viazaný v zmysle § 226 O.s.p.

5. Vykonaným dokazovaním súd mal preukázať, že na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovaná reagovala negatívne a nárok ani sčasti neuznala. Podľa názoru súdu prvej inštancie nesprávny úradný postup súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. EX 340/1996 (7Er/809/1996) spočíva v tom, že s finančnými prostriedkami získanými dražbou nehnuteľnosti povinnej osoby Anny Vaňovej, ktoré nepochybne v hotovosti od vydražiteľa prevzal, naložil protiprávne v rozpore so zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Tieto peňažné prostriedky, ktoré boli výťažkom dražby nehnuteľnosti povinnej, pritom v zmysle ust. § 12 ods. 4 Exekučného poriadku bol povinný uložiť na osobitný bankový účet, na ktorom sa však nenachádzali v čase zmeny súdneho exekútora, súdny exekútor si nesplnil zákonom stanovenú povinnosť tieto prostriedky previesť na účet novo poverenej súdnej exekútorke; naopak na výzvu súdu a po doručení uznesenia, ktorým mu táto povinnosť bola uložená, súdu oznámil, že finančnými prostriedkami nedisponuje. Z uvedeného je zrejme neoprávnené nakladanie s finančnými prostriedkami súdnym exekútorom a podľa posúdenia súdu zo strany súdneho exekútora ide o nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu (v exekučnom konaní oprávneného), ktorého pohľadávka z uvedených finančných prostriedkov mala byť aspoň čiastočne uspokojená. Vzhľadom na to, že finančné prostriedky neboli odovzdané, nie je možné v exekučnom konaní rozhodnúť o schválení rozvrhu výťažku dražby a finančné prostriedky následne žalobcovi ako oprávnenému poukázať. Súd dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal aj vznik škody, keďže ako oprávnený v exekučnom konaní vymáhal od povinnej Anny Vaňovej pohľadávku priznanú jeho právnomu predchodcovi právoplatným rozhodnutím súdu ako exekučným titulom, výťažok z dražby nehnuteľností povinnej si nezákonne ponechal súdny exekútor JUDr. Jozef Šváb, tieto nepreviedol novo poverenej súdnej exekútorke, čím znemožnil rozhodnutie súdu o rozvrhu výťažku z dražby a uspokojenie pohľadávky žalobcu z prostriedkov získaných dražbou nehnuteľností povinnej. Je nepochybné, že na strane žalobcu došlo ku škode vo výške rovnajúcej sa sume peňažných prostriedkov, ktorá by mu ako oprávnenému bola poukázaná z výťažku dražby nehnuteľností povinnej. Charakter majetkovej ujmy má totiž aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. Pokiaľ ide o výšku škody, túto súd určil postupom podľa vyhlášky č. 288/1995 Z.z. (§ 16 ods. 2 a § 5 ods. 1), podľa ktorej odmena súdneho exekútora predstavuje 20 % z vymoženej pohľadávky. Podľa zápisnice o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností nachádzajúcej sa v exekučnom spise sp. zn. EX 340/1996, rozdeľovaná podstata predstavovala sumu 23.466,56 €, z ktorej suma 1.106,95 € mala byť poukázaná na trovy oprávneného, 9.236,58 € trovy exekúcie (určené nesprávne z vymáhanej, a nie z vymoženej pohľadávky) a 13.123,03 € - časť pohľadávky oprávneného. Vzhľadom na to, že

došlo k vylúčeniu súdneho exekútora z vykonania exekúcie, súd vychádzal z toho, že trovy súdneho exekútora mali byť správne určené zo sumy vymoženej pohľadávky, teda vo výške 5.848,94 € (5.631,97 € odmena súdneho exekútora + DPH vyčíslená 20 % z rozdeľovanej podstaty, t.j. zo sumy 23.466,56 €, 195,73 € hotové výdavky a 21,24 € náhrada za stratu času). Žalobcovi ako oprávnenému tak vznikla škoda vo výške 17.617,72 € (23.466,56 € rozdeľovaná podstata - 5.848,94 € trovy exekúcie), ktorá mu ako oprávnenému nebola poukázaná z výťažku dražby nehnuteľnosti povinnej. Nesporne mal súd preukázanú tiež existenciu príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, ktorý si ponechal finančné prostriedky získané dražbou nehnuteľnosti povinnej, a nebyť tohto postupu, žalobcovi by boli v exekučnom konaní poukázané finančné prostriedky získané dražbou, resp. jeho pohľadávka v exekučnom konaní mohla byť aspoň čiastočne uspokojená, a teda práve nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora spočívajúcim v neoprávnenom nakladaní s peňažnými prostriedkami získanými dražbou nehnuteľnosti povinnej došlo ku škode žalobcu. Ak by totiž súdny exekútor postupoval v súlade s Exekučným poriadkom a výťažok dražby nehnuteľnosti poukázal novopoverenej súdnej exekútorke, bolo by v exekučnom konaní opätovne rozhodnuté o rozvrhu výťažku dražby a finančné prostriedky by boli poukázané oprávnenému. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 17.617,62 € spolu s úrokmi z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ, ktoré žalobcovi priznal v požadovanej výške 2,47 % ročne v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Zb., od 22.2.2013, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia žalovanej o nevyhovení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 8 O.s.p. tak, že ich náhradu v celkovej výške 3.366,46 €, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 20,- € a z trov právneho zastúpenia určených podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný.

6. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná, z odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h), § 205 ods. 2 písm. d) a písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), navrhla ho podľa § 220 O.s.p. zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, eventuálne rozsudok podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citovala závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozsudku a s rozhodnutím sa nestotožnila, rozsudok považovala za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Definovala požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu ustálené judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I.ÚS 226/03), i Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) a Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), podľa ktorej za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a tak porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie. Pri zdôvodnení záveru súd nekriticky prebral názor prezentovaný žalobcom, ktorý poukazoval na judikatúru (konkrétne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 155/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co 353/2011), pričom nijakým spôsobom sa nevysporiadal s jej argumentáciou a judikatúrou ňou prezentovanou v konaní. Rozhodnutia, ktoré žalobca považuje za relevantné pre posúdenie jeho nároku, sa týkajú skutkovo a právne rozdielných vecí. Rozhodnutia, na ktoré poukazovala žalovaná, Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 4Cz 110/84, NS SR sp. zn. 4Cdo 199/2005, NS ČR sp. zn. 25Cdo 105/2004, Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 361/09, boli vydané v konaniach o náhradu škody proti štátu, ktorý však nie je súčasne i subjektom, ktorý sa mal bezdôvodne obohatiť a bol v nich vyslovený právny záver, podľa ktorého, cit. „existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia“. V týchto prípadoch teda nejde o súbeh nárokov existujúcich medzi rovnakými subjektmi, nakoľko existencia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody, a pokiaľ škoda nevznikne, nie je možné ani úspešne uplatniť si jej náhradu proti štátu. Podľa názoru žalovanej nie je preto možné hovoriť o nejednotnosti súdnej praxe v identických veciach (a ani len analogických). Vytkla súdu prvej inštancie, že v odôvodnení rozhodnutia sa vôbec nevysporiadal s judikatúrou, od ktorej sa odchýlil,

právne nezdôvodnil, akými úvahami sa pri jej hodnotení riadil a na základe akých vykonaných dôkazov mal za preukázané, že sa na daný prípad má aplikovať práve judikatúra, na ktorú poukazoval žalobca. Vzhľadom na uvedené žalovaná považuje rozsudok za nepreskúmateľný. S výkladom prvoinštančného súdu ohľadom nemožnosti aplikácie inštitútu bezdôvodného obohatenia nesúhlasila, lebo taký stav by poskytoval súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne zneužívanie svojho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho bezdôvodné obohatenie prevezme štát v rámci zákona č. 514/2003 Z.z. Cieľom zákonodarcu pri úprave zodpovednosti štátu za škodu však nebolo prebrať absolútnu zodpovednosť za protiprávne konanie exekútora v prípadoch, keď je možné sa priamo domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. S uvedenými rozhodnutiami, ani s argumentáciou žalovanej vo vzťahu k možnosti aplikácie inštitútu bezdôvodného obohatenia, sa však súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal, len stručne s poukazom na § 226 O.s.p. odkázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 3Co/99/2014-95 z 30.10.2014 a konštatoval, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Cit. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sa však týkalo návrhu žalovanej na prerušenie konania vo veci samej a odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie č.k. 9C/183/2013-81 z 3.12.2013 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, teda predmetom jeho rozhodovania nebola samotná žaloba na náhradu škody (meritum veci, splnenie podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody), ale len procesný návrh žalovanej na prerušenie konania a úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či boli splnené podmienky pre prerušenie konania vo veci samej, a to do skončenia trestného konania, v rámci ktorého si žalobca ako poškodený uplatnil náhradu škody. Okrem toho odvolací súd nezrušil rozhodnutie prvostupňového súdu v zmysle ust. § 221 a nasl. O.s.p. s tým, že by v odôvodnení prezentoval svoj názor, resp. uviedol, ako by mal v konaní prvostupňový súd ďalej postupovať, usmerňoval ďalšie konanie. Podľa názoru žalovanej nie každý právny záver súdu vyššieho stupňa je záväzný, pričom z cit. rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach nevyplýva, že by vyslovil v prejednávanej veci právny názor záväzný pre súd prvého stupňa v ďalšom konaní. Rozhodnutie súdu podľa žalovanej je založené aj na nesprávnom právnom posúdení veci, čo zakladá odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Zopakovala svoju obranu prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštanície, poukazujúc na skutočnosť, že z ust. § 489 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa diferencuje škoda a bezdôvodné obohatenia (definovala jeho skutkovú podstatu). Pri výkone exekúcie vzniká po prijatí plnenia od povinného medzi súdnym exekútorom a oprávneným z exekúcie osobitný záväzkový vzťah, v rámci ktorého je exekútor povinný prijaté peňažné prostriedky viesť na osobitnom účte a po skončení exekúcie vydať príslušnú čiastku oprávnenému. Z dôvodu, že došlo k zmene exekútora, čím malo dôjsť aj k prevedeniu vymožených prostriedkov a ten tak neurobil, je zrejmé, že tieto prostriedky boli zadržované exekútorom bez právneho dôvodu. Podotkla, že prípadné ponechanie si finančných prostriedkov bolo rozhodnutím exekútora ako súkromnej fyzickej osoby a nesúviselo s jeho exekútorskou činnosťou; uvedené prostriedky nepoužil na výkon svojej činnosti, ale ako aj sám žalobca uvádza, finančné prostriedky z dražby nehnuteľnosti povinnej si ponechal vrátane príslušenstva a použil ich zákonom nedovoleným spôsobom pre vlastnú potrebu, teda na súkromné účely, čím podľa názoru žalovanej naplnil základné pojmové znaky a podstatu bezdôvodného obohatenia. Aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu SR, na ktorú poukazovala v konaní (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 199/2005 v spojení s rozhodnutím sp. zn. 4Cz 110/84, nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 361/09, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 105/2004) vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia dosiahnuť voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Poukázala tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo 109/2008 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012, v zmysle ktorého „ak má účastník konania pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia“. Cieľom judikatúry, ktorá je podľa názoru žalovanej ustálená a všeobecne akceptovaná, bolo ujasniť prioritu a postupnosť pri uplatňovaní si svojho práva a zamedziť možnosti viacnásobného uspokojenia totožného nároku. Uviedla, že v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR ako osobitného orgánu ochrany ústavnosti a zákonnosti výkonu súdnej moci, sa pri posúdení vzťahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody nejednotnosť nevyskytuje a súd v rozsudku napriek tomu vyslovil právne závery, ktoré sú v priamom rozpore s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR. Predmetom týchto konaní bola náhrada škody spôsobená pri výkone verejnej moci, kde subjekt, u ktorého je v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. daná pasívna vecná legitímácia pre konanie

o náhradu škody (v tomto prípade Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR) nie je totožný so subjektom (v tomto prípade súdny exekútor), ktorého majetok sa zväčšil na úkor toho, kto utrpel ujmu v majetkovej sfére. V súvislosti s uvedeným podľa žalovanej je nutné konštatovať, že vzťah žalobcu a súdneho exekútora sa z hľadiska zmyslu a účelu nijakým spôsobom nelíši od štandardného vzorca uvedenej judikatúry, keď pred uplatnením náhrady škody od štátu je potrebné domáhať sa vydania plnenia, ktorým sa iný subjekt fakticky obohatil. Vo všeobecnosti, podľa názoru žalovanej v danej situácii a v súvislosti s celkovou problematikou je potrebné prihliadať na druhy súdov, ktoré sa vyjadrujú k otázke a z toho vyvodíť potrebný záver. Mala za to, že ponúkla na podporu svojej právnej argumentácie oveľa širší záber relevantných právnych názorov - závery žalovanej sú podložené závermi Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ale aj Najvyššieho súdu ČR, ktoré nesú všetky znaky logického posúdenia problematiky prednosti medzi uplatnením nároku na náhradu škody voči štátu a domáhania sa vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaná poukázala na viacero súdnych rozhodnutí, podľa ktorých je možné konanie súdneho exekútora kvalifikovať ako konanie, ktoré viedlo minimálne k bezdôvodnému obohateniu (NS SR sp. zn. 4Cdo 199/2005, sp. zn. 4Cz 110/84, NS ČR sp. zn. 25Cdo 105/2004), pričom ústavnú udržateľnosť takéhoto posúdenia veci potvrdil aj Ústavný súd SR (nález sp. zn. III.ÚS 361/09, sp. zn. II.ÚS 165/2012). Nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený až vtedy, keď žalobca nemôže účinne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z dôvodu neoprávneného majetkového prospechu voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Z týchto zásad vychádza aj ustálený výklad potvrdený rozhodovacou činnosťou súdov, že ak účastník má pohľadávku na vydanie neoprávneného majetkového prospechu podľa ust. § 451 OZ, škoda mu ešte nevznikla. Vydaním neoprávneného majetkového prospechu totiž dôjde k uspokojeniu jeho pohľadávky a ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. nebude nutné použiť. Podľa žalovanej súd prvej inštancie otázku nesprávneho úradného postupu, teda vzťah medzi právom na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a právom na vydanie bezdôvodného obohatenia nielen nesprávne právne posúdil, ale toto posúdenie a rozhodnutie ani dostatočne neodôvodnil. Tvrdila, že v danom prípade nie je založená jej zodpovednosť vzhľadom ku skutočnosti, že konanie exekútora nie je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup, ale ako konanie, ktoré viedlo k bezdôvodnému obohateniu, a teda ani prípadnú majetkovú ujmu nie je možné kvalifikovať ako škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ale ako majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu. Za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný považovala i záver súdu ohľadne vzniku a rozsahu škody, pričom súd nesprávne vec právne posúdil tým, že na určenie výšky škody použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu, a to ust. § 16 ods. 2 a § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a nedostatočne zistil skutkový stav, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. Vychádzajúc z prezumpcie existencie nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora súd preskúmal následne dôvodnosť žaloby čo do rozsahu uplatnenej náhrady škody, a dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada škody vo výške 17.617,62 € vypočítaná tak, že zo sumy rozvrhu výťažku 23.466,57 € je odpočítaná odmena exekútora JUDr. Švába vo výške 5.631,98 € a hotové výdavky a náhrada za stratu času vo výške 216,97 €. Žalovaná sa s vyčíslením majetkovej škody nestotožňuje a mala za to, že súdom uvedená výška sumy, ako aj jej výpočet, je nepreskúmateľný, a to s poukazom na tú skutočnosť, že k dnešnému dňu nie je exekučné konanie v danej veci právoplatne skončené, rozvrh výťažku nebol právoplatne schválený súdom a nebolo rozhodnuté ani o výške odmeny/hotových výdavkov či už predchádzajúceho, resp. nastupujúceho súdneho exekútora, keďže rozhodnutie súdu o schválení rozvrhu výťažku bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 4CoE 350/2009-162. Z uvedeného žalovanej vyplývalo, že súd pri stanovení výšky náhrady majetkovej ujmy vychádzal nie z jednoznačne ustálenej a určenej výšky rozvrhu výťažku, ale z hypotetických výpočtov, ktoré spôsobujú nepreskúmateľnosť a v konečnom dôsledku (v prípade, ak by došlo zo strany žalovanej k úhrade určenej majetkovej škody a následne by príslušný súd schválil rozvrh výťažku v inej výške ako predpokladá súd), by mohli viesť aj k disproporcii takto určenej a uhradenej majetkovej škody. Žalovaná mala za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal vznik škody, ako aj jej vyčísliteľnosť v peniazoch, ako podstatnú náležitosť škody, pričom škoda musí existovať najneskôr v čase, keď súd o uplatnenom nároku rozhoduje. Pre súd je totiž v zmysle § 154 O.s.p. rozhodujúci skutkový stav veci v čase jeho rozhodovania, a nie stav, ktorý s väčšou pravdepodobnosťou nastane. Nakoľko exekučné konanie v danej právnej veci nie je právoplatne skončené a rozhodnutie súdu o schválení rozvrhu výťažku bolo zrušené, nie je zrejmé ani konečná suma, ktorý by mohla byť prípadne považovaná za majetkovú škodu. Vzhľadom na uvedené podľa názoru žalovanej nemohli byť splnené zákonné predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedla, že preukázanie vzniku škody je základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na náhradu škody, pričom ak neexistuje škoda v čase rozhodovania súdu o uplatnenom nároku na jeho náhradu, bol nárok uplatnený predčasne, čo malo mať za následok

zamietnutie žaloby bez toho, aby bolo nutné zaoberať sa splnením ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu. V priebehu konania nebolo preukázané, že by sa žalobca bezúspešne domáhal vydania plnenia zodpovedajúceho neoprávnene zadrživanému výťažku dražby voči súdnemu exekútorovi JUDr. Švábovi, nie je teda preukázaný vznik škody, za ktorú by mala žalovaná niesť zodpovednosť a žalobcovi ju nahradiť. Nestotožnila sa ani s právnym posúdením ňou vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku súdom prvej inštancie a mala za to, že žalobca sa musel dozvedieť o tvrdení škody v čase bezprostredne nasledujúcom po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia č.k. 7Er 809/1996-151 zo 4.6.2009, ktorým bola schválená zmena súdneho exekútora, a preto prípadný nárok bol premlčaný ešte pred podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 17.8.2012. Uviedla, že v súvislosti s uplatnenou námietkou premlčania v konaní poukazovala aj na výpoveď právneho zástupcu žalobcu prednesenú na pojednávaní dňa 16.10.2013 a vyjadrenie žalobcu, z ktorého vyplýva, že v krátkom čase po schválení zmeny exekútora očakával poukázanie finančných prostriedkov súdnej exekútorke. Žalobca mal teda postupovať zásady, nech si každý chráni svoje práva v zmysle ust. § 415 OZ a informovať sa u súdnej exekútorke na stav exekúcie. Podľa názoru žalovanej nečinnosť žalobcu, ako aj nedodržanie prevenčnej povinnosti spôsobila uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty, a teda aj nevyožiteľnosť uplatneného nároku.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovanej a má za to, že súd zrozumiteľným spôsobom v rozhodnutí uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Iba samotná skutočnosť, že žalovaná sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, nemôže viesť k záveru o tom, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Podľa žalobcu práve judikatúra označená žalovanou je skutkovo i právne rozdielna oproti prejednávanej veci, a je teda v posudzovanej veci neaplikovateľná. Pokiaľ žalovaná zdôrazňuje, že ňou označené súdne rozhodnutia boli vydané v konaniach o náhradu škody proti štátu, ktorý však nie je súčasne i subjektom, ktorý sa mal bezdôvodne obohatiť a opakuje právny názor v nich vyslovený, že existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, žalobca upozornil, že predmetné rozhodnutia je možné aplikovať iba v prípadoch, keď v dôsledku výkonu verejnej moci nastane taká situácia, že medzi účastníkmi konania existujú určité práva a povinnosti zakladajúce nárok titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré nie sú plnené. Typicky ide o prípad, kedy jeden účastník konania na základe nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci plnil druhému účastníkovi konania alebo tretej osobe a v takýchto prípadoch je namieste zvažovať otázku existencie bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci je však situácia diametrálne odlišná, keďže žalobca neposkytol inému účastníkovi alebo tretej osobe plnenie, ktorého dôvod by odpadol, t.j. nie sú naplnené základné zákonné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobca nemá voči súdnemu exekútorovi postavenie zo súkromnoprávneho vzťahu veriteľa voči dlžníkovi a finančné prostriedky z najvyššieho podania, ktoré súdny exekútor spreneveril, neplnil k rukám súdneho exekútora žalobca, ale tieto boli získané núteným výkonom rozhodnutia formou exekúcie predajom nehnuteľností povinnej ! Pokiaľ žalovaná podmieňuje vznik nároku na náhradu škody voči žalovanej tým, že žalobca sa musí domáhať vydania bezdôvodného obohatenia od súdneho exekútora, potom tento názor nemá oporu v platnom právnom poriadku a je jednoznačne nesprávny. Žalovaná akoby zámerne opomínala skutočnosť, že súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne aj Občianskym súdnym poriadkom. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka konania nemožno považovať za vzťah súkromnoprávny a z uvedeného dôvodu nemôže na strane súdneho exekútora dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. V tomto smere podľa žalobcu absolútne absurdne vyznieva konštatovanie žalovanej, že rozhodnutie súdneho exekútora ponechať si vymožené finančné prostriedky bez právneho dôvodu bolo rozhodnutím „súkromnej“ fyzickej osoby, ktoré nesúviselo s jeho exekútorskou činnosťou. Je nepochybné, že ak súdny exekútor akýmkoľvek spôsobom nakladá s finančnými prostriedkami podliehajúcimi exekučnému konaniu, potom táto jeho činnosť nepochybne priamo súvisí s výkonom verejnej moci. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo 109/2008, na ktoré poukazuje žalovaná, vychádza z absolútne odlišných skutkových a právnych skutočností, a preto je v tejto veci neaplikovateľné. V danom prípade správca konkurznej podstaty úpadcu žaloval súdneho exekútora o vydanie plnenia, ktoré patrilo zo zákona do konkurznej podstaty (t.j. správca disponoval právnym titulom na uplatnenie bezdôvodného obohatenia !), pričom súdny exekútor sa bránil tvrdením, že toto plnenie použil na úhradu svojej odmeny a trov exekúcie (exekútor má pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie a jeho odmeny postavenie účastníka konania ad hoc !). Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, označujúcim právne závery súdu prvej inštancie za priamo rozporné s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR. Žalovaná citovanú časť z rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 165/2012-45 účelovo

vytrhla z kontextu a použila iba tú časť odôvodnenia, ktorá vyhovuje jej obrannému stanovisku. Ústavný súd SR však v predmetnom náleze výslovne odlišuje situáciu, kedy pri realizácii úkonov exekučného konania súdny exekútor vystupuje ako predstaviteľ verejnej moci a podieľa sa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania, t.j. situáciu obdobnú ako v prejednávanej veci a situáciu, kedy má exekútor postavenie účastníka konania, rovnako ako povinný alebo oprávnený (typicky pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania). V danej veci sa sťažovateľ pred všeobecným súdom domáhal vrátenia trov exekúcie, pozostávajúcich z odmeny exekútora a DPH, ktorú súdnemu exekútorovi vyplatil na základe neskôr zrušeného súdneho rozhodnutia, t.j. súdny exekútor vystupoval v postavení účastníka konania, a nie orgánu verejnej moci a sťažovateľ opäť disponoval právnym titulom pre uplatňovanie bezdôvodného obohatenia ! Podľa žalobcu odvolaním napadnutý rozsudok nie je rozporný s uvedeným nálehom Ústavného súdu SR, práve naopak rieši prípad, v ktorom, aj v zmysle uvedeného nálezu ÚS SR, za náhradu spôsobenej škody zodpovedá žalovaná. K námietke žalovanej, že súd sa nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia s jej argumentáciou i ňou uvádzanou judikatúrou vo vzťahu k možnosti aplikácie inštitútu bezdôvodného obohatenia, žalobca uviedol, že právo na riadne odôvodnenie neznamená automaticky povinnosť súdu reflektovať na každý účastníkom konania uvedený podporný judikát. Súd dostatočne v odôvodnení rozsudku ozrejmlil, prečo v prejednávanej veci nemožno aplikovať inštitút bezdôvodného obohatenia a v tomto smere nemal povinnosť argumentačne sa vyporiadať osobitne s každým, žalovanou označeným judikátom, pokiaľ dotknuté judikáty vychádzajú z odlišných skutkových a právnych záverov. V právnom názore žalovanej vidí žalobca bezprecedentnú snahu vyhnúť sa zodpovednosti za škodu. Pokiaľ však má byť štát označovaný ako „právny štát“, potom musí niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, pričom v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky je táto zodpovednosť určená zákonom č. 514/2003 Z.z. ako objektívna, bez akýchkoľvek liberačných dôvodov. Poukázal na to, že je to štát, ktorý prostredníctvom Ústavy a zákonov upravuje výkon verejnej moci, a preto je výhradne jeho zodpovednosťou (a malo by byť v jeho prvoradom záujme), aby vytvoril také legislatívne pravidlá, aby vylúčili možnosť zneužívania postavenia zo strany orgánu verejnej moci. Citoval znenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Absencia základnej právnej úpravy nakladania súdneho exekútora s finančnými prostriedkami, so stanovením jasných zákonných povinností pre súdnych exekútorov i sankčných mechanizmov postihujúcich porušenie týchto povinností, je dlhodobo známym a neriešeným problémom. V tomto smere nemôže byť na ujmu práv žalobcu skutočnosť, že štát zveril výkon verejnej moci skupine osôb bez toho, aby dôkladnou procesnou úpravou určil elementárne práva a povinnosti exekútora v exekučnom konaní, osobitne vo vzťahu k nakladaniu s finančnými prostriedkami (nielen pri zmene exekútora, ale napr. aj pri nakladaní s preddavkami na úhradu trov exekúcie alebo preukazovaní výšky trov exekučného konania a pod.), a zabránil tak zneužívaniu ich postavenia orgánu verejnej moci. Rovnako tak nemôže byť na ujmu práv žalobcu skutočnosť, že štátom ovládané orgány činné v trestnom konaní nie sú schopné (alebo nemajú záujem) účinne vyvolať trestnú zodpovednosť voči osobám, ktoré takýmto exemplárnym spôsobom zneužívajú právomoci verejného činiteľa, a pôsobiť tak prevenčne vo vzťahu k tomuto druhu trestnej činnosti. Podľa názoru žalobcu ak štát nedokáže prijať také právne normy, ktorými by sa vylúčila možnosť zneužitia právomocí a sprenevery zo strany súdnych exekútorov, môže pristúpiť k úplnému zrušeniu výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní a vrátiť sa iba k súdom vedenému nútenému výkonu rozhodnutia. Pokiaľ však ponechá nútený výkon rozhodnutí v rukách súdnych exekútorov ako orgánov verejnej moci, potom musí niesť plnú zodpovednosť za škodu nimi spôsobenú pri výkone verejnej moci. Aj s poukazom na uvedené mal žalobca za to, že žalovaná sa nemôže úspešne zbaviť svojej zodpovednosti za škodu tvrdením, že súdny exekútor zneužil svoje postavenie a žalobca sa má domáhať spôsobenej škody od súdneho exekútora. Naopak, v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. je to žalovaná, ktorá nesie objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, bez možnosti liberačných dôvodov, a tiež má právo regresnej náhrady podľa ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. voči tomu orgánu/osobe, ktorá vydala nezákonné rozhodnutie alebo sa dopustila nesprávneho úradného postupu. Námietky žalovanej, ktorými v odvolaní opätovne spochybňuje výšku uplatňovanej majetkovej ujmy s odôvodnením, že exekučné konanie nebolo do dnešného dňa ukončené, nebol súdom právoplatne schválený rozvrh a nebolo ani rozhodnuté o výške odmeny exekútora a jeho hotových výdavkoch, žalobca označil za účelové a tvrdenia žalovanej o hypotetických výpočtoch bez reálneho základu. Pokiaľ žalovaná v snahe spochybniť výšku uplatňovanej škody poukazuje na skutočnosť, že do dnešného dňa nebol rozvrh právoplatne súdom schválený, toto jej tvrdenie je opäť účelové, nakoľko žalovaná si musí byť vedomá skutočnosti a exekučný súd to v oznámení zo dňa 21.12.2011 výslovne tiež konštatuje, že v dôsledku zrejmej sprenevery sumy najvyššieho podania s príslušenstvom zo strany súdneho

exekútora JUDr. Švába nie je a ani nebude možné v budúcnosti uskutočniť rozvrh týchto finančných prostriedkov v súlade s platnými právnymi predpismi! V súvislosti s námietkou žalovanej, že súd nemôže vychádzať zo stavu, ktorý len s väčšou pravdepodobnosťou nastane, žalobca poukázal na interpretáciu pojmu majetok v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý ho vykladá ako pojem autonómny, nepokrývajúci len majetok hmotný. Ochrane podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak podlieha nielen majetok existujúci, ale aj tzv. legitímne očakávanie, podľa rozhodnutia ESLP vo veci Slivenko and Others v. Latvia, no. 48321/99, § 121, ECHR 2002 - II za majetok sa považuje existujúci nárok alebo pohľadávka vrátane nároku, pri ktorom sťažovateľ vie preukázať legitímne očakávanie jeho vzniku a získania v budúcnosti. Princíp legitímneho očakávania je tak súčasťou princípu právnej istoty, ktorý je jednou z podmienok právneho štátu. S poukazom na platnú právnu úpravu zákon č. 233/1995 Z.z. v znení platnom pre dotknuté exekučné konanie, mal žalobca absolútne konkrétnu legitímnu nádej (legitímne očakávanie), že pri rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností povinnej bude uspokojený sumou vo výške 17.617,62 €. Vzhľadom na oznámenie exekučného súdu z 21.12.2011 je tiež nepochybné, že bez sumy najvyššieho podania nebude možné uskutočniť rozvrh, a teda definitívne nebude naplnená legitímna nádej na uspokojenie vymáhanej pohľadávky žalobcu. Práve uvedené oznámenie exekučného súdu je tak nepochybným dôkazom toho, že žalobcovi škoda už vznikla! Ani žalovaná pritom nespochybňuje skutočnosť, že v prípade, ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu (sprenevere) zo strany súdneho exekútora JUDr. Švába, bola by pohľadávka žalobcu uspokojená v zmysle platných právnych predpisov v rámci rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností povinnej. S poukazom na uvedené mal žalobca za to, že preukázal vznik škody v uplatnenom rozsahu. Za nedôvodné považoval tiež výhrady žalovanej vo vzťahu k posúdeniu vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku a nesúhlasil s jej ničím nepodloženým a právne bezvýznamným názorom, že žalobca „sa musel“ dozvedieť o tvrdení škody v čase, ktorý bezprostredne nasledoval po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves 7Er/80911996-151 zo 4.6.2009, ktorým bola schválená zmena súdneho exekútora, a preto bol prípadný nárok premlčaný ešte pred podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Poukázal v tejto súvislosti na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pre posúdenie včasnosti uplatnenia nároku je právne významné, kedy sa žalobca o škodu dozvedel, a nie kedy sa mohol dozvedieť. Za účelom zistenia skutočnosti, kedy sa dozvedel o spôsobenej škode, vykonal súd veľmi obsiahle dokazovanie podrobným oboznámením obsahu exekučného spisu a dospel k správnej závere, že žalobca svoj nárok uplatnil riadne a včas nepochybné pred uplynutím premlčacej doby. Tvrdenia žalovanej v závere odvolania, že žalobca sa mal iniciatívne informovať u súdnej exekútorke ohľadom stavu exekúcie a zanedbanie tejto jeho prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 OZ spôsobilo uplynutie premlčacej doby, žalobca zásadne odmietal a pripomenul, že vzťah medzi ním ako účastníkom konania a súdnym exekútorom ako orgánom verejnej moci nie je rovnoprávny a žalobca nemá právomoc kontrolovať súdneho exekútora ako orgán verejnej moci, či a akým spôsobom drží a nakladá s finančnými prostriedkami vymoženými v exekučnom konaní! Žalovaná nemôže úspešne namietať žalobcovi, ak sa tento odôvodnene ako účastník konania spoliehal na to, že súdny exekútor ako orgán verejnej moci bude konať iba v medziach Ústavy a zákonov tak, ako to určuje ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Taktiež dal do pozornosti ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, z ktorého explicitne nevyplýva povinnosť pôvodného súdneho exekútora poukázať finančné prostriedky vymožené v exekúcii novému súdnemu exekútorovi pri súdom pripustenej zmene v osobe súdneho exekútora, a túto povinnosť je možné vyvodiť iba extenzívnym výkladom z účelu zákona. Práve absenciu príslušnej legislatívy nahrádzal/odstraňoval exekučný súd svojim uznesením z 21.11.2011 č.k. 7Er/809/1996-196, ktorým uložil súdnemu exekútorovi JUDr. Švábovi povinnosť poukázať súdnej exekútorke JUDr. Viere Uhríkovej všetky vymožené finančné prostriedky podliehajúce rozvrhu výťažku. Rovnako tak z ustanovení Exekučného poriadku nevyplýva súdnemu exekútorovi povinnosť držať vymožené finančné prostriedky na osobitnom účte a JUDr. Šváb tak mohol držať finančné prostriedky vymožené v exekučnom konaní prakticky kdekoľvek! Žalobca mal za to, že pri dlhodobej absencii základnej legislatívy upravujúcej elementárne práva a povinnosti exekútora v exekučnom konaní, osobitne vo vzťahu k nakladaniu s finančnými prostriedkami, za ktorú nesie plnú zodpovednosť žalovaná a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti SR, sa nemôže žalovaná bez ďalšieho zbaviť svojej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdnym exekútorom pri výkone verejnej moci tvrdením, že žalobca zanedbal svoju prevenčnú povinnosť. Odhliadnuc od uvedeného skutočnosť, že exekútor JUDr. Šváb finančné prostriedky vymožené v exekučnom konaní spreneveril, nebola známa ani súdnej exekútorke a ani súdu, a to až do okamihu, kedy exekútor túto skutočnosť neoznámil exekučnému súdu podaním z 13.12.2011. Preto ani z čisto logického hľadiska neobstojí obrana žalovanej, že žalobca sa „musel“ dozvedieť o nesprávnom úradnom postupe exekútora a o spôsobenej škode bezprostredne po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7Er/809/1996-151 zo 4.6.2009. S

poukazom na uvedené skutočnosti žalobca mal za to, že riadne preukázal splnenie všetkých podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj výšku spôsobenej škody, a preto považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a navrhol ho potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia žalobe vo výške 414,40 €.

8. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP). Z ust. § 470 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako včas podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 v spojení s ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil dňa 15.11.2018 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, preto ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd v súlade s prechodným ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP posúdil podmienky prípustnosti žalovanou podaného odvolania a uplatnené odvolacie dôvody podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný do 30.6.2016, t.j. v čase rozhodnutia súdu a podania odvolania. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov odvolanie podané žalovanou odvolací súd považuje za opodstatnené a konštatuje, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané.

12. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a úplne zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ust. § 132 a nasl. O.s.p. účinného do 30.6.2016, pri svojom rozhodovaní sa náležite vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými okolnosťami posudzovaného prípadu, ktoré majú pre rozhodnutie právny význam, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, vyplynuli z prednesov strán alebo v konaní vyšli najavo a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, spor správne právne posúdil pri primeranej aplikácii príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci v znení neskorších predpisov, ktoré aj správne interpretoval a vyvodil zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalovanej) alebo právo na spravodlivý proces, odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom, nepreskúmateľnosť rozsudku, ani žiadnu z väd konania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym skutkovým základom rozhodnutia i s právnym posúdením prejednávanej veci súdom prvej inštancie a zároveň v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

14. Skutočnosti a námietky, ktoré žalovaná uvádza v podanom odvolaní, nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku a nespochybňujú správnosť skutkových záverov (skutkových zistení) súdu prvej inštancie, procesného postupu súdu v konaní, ním vykonaného hodnotenia vykonaných dôkazov alebo spôsobu právneho posúdenia prejednávanej veci vrátane záveru, ku ktorému súd dospel o splnení zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába v označenom exekučnom konaní a o dôvodnosti podanej žaloby. Žalovaná v odvolaní opakovane argumentuje skutočnosťami, ktoré boli predmetom dokazovania i právneho posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s

relevantnými námietkami žalovanej náležite, úplne, logicky a presvedčivo, v plnom súlade so zákonom i relevantnou judikatúrou vysporiadal pri svojom rozhodovaní vo veci a v dôvodoch napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlil skutkové i právne závery, na podklade ktorých žalobe vyhovel, vychádzajúce zo zisteného skutkového stavu veci a uviedol dostatočné, relevantné a presvedčivé dôvody svojho rozhodnutia, a to po skutkovej ako i právnej stránke. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, preskúmaný rozsudok spĺňa zákonné náležitosti podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (od 1.7.2016 ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP) a požiadaviek konštantnej judikatúry súdov, preto je celkom neopodstatnená námietka žalovanej, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie pre nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. nie je preukázaný. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, za porušenie základného práva účastníka zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

15. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že v súlade s konštantnou judikatúrou a ustálenou súdnou praxou za nesprávny úradný postup sa vo všeobecnosti považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti. Ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. I keď podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu nesprávnosti či vady tohto postupu neprejavia. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. Nesprávnym úradným postupom sa rozumie postup, ktorým orgán verejnej moci porušil určitú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy a jeho postup bol v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, alebo v rozpore s pravidlom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu. Správnosť úradného postupu pritom musí byť posudzovaná i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup orgánu verejnej moci smeruje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 18/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1099/99 zo 16.8.2000).

16. Súdny exekútor ako fyzická osoba sa považuje za orgán verejnej moci a exekučná činnosť je výkonom verejnej moci (porov. § 1 písm. a/ a § 2 písm. b/ bod 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie povinnosti súdneho exekútora urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, jeho nečinnosť pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu spôsobenú pri výkone funkcie exekútora a exekučnej činnosti je upravená v ust. § 33 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok), ktorý priamo nestanovuje prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti súdneho exekútora za nezákonné rozhodnutie alebo jeho nesprávny úradný postup pri výkone exekučnej činnosti.

17. Štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci v znení neskorších predpisov zodpovedá za škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda v príčinnej súvislosti s chybným úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní, teda ak nesprávny postup súdneho exekútora so vznikom škody je vo vzťahu príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Ide o zodpovednosť objektívnu, t.j. za výsledok, nie za zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie o preukázaní zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom povereného súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába v označenom exekučnom konaní, za ktorú aj podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá žalovaná podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a je povinná vzniknutú škodu žalobcovi nahradiť. Dôkazná povinnosť žalobcu v danej veci spočívala v jednoznačnom, konkrétnom preukázaní nesprávneho úradného postupu súdneho

exekútora JUDr. Jozefa Švába v označenom exekučnom konaní, v dôsledku toho vzniknutej škody v jeho majetkovej sfére (a jej výšky) a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym postupom súdneho exekútora v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti (napĺňajúcej znaky verejnej moci) a vznikom škody. Uplatnený nárok bol v konaní žalobcom riadne konkretizovaný, odôvodnený a preukázaný, žalobca preukázal základ nároku na náhradu škody i výšku škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s výkonom exekučnej činnosti nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní. V posudzovanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že pohľadávka žalobcu (ako oprávneného) v exekučnom konaní nebola (ani len sčasti) uspokojená z majetku povinnej osoby, bol protiprávny postup súdneho exekútora JUDr. Jozefa Švába v rámci vykonávania exekučnej činnosti spočívajúci v neoprávnenom nakladaní s finančnými prostriedkami podliehajúcimi rozvrhu výťažku z realizovanej dražby nehnuteľností povinnej osoby, ktoré použil na neznámy účel a napriek výzve súdu ich nepreviedol na účet novo poverenej súdnej exekútorky JUDr. Viery Uhríkovej za účelom vykonania rozvrhu výťažku dražby a následného poukázania prikázaných súm oprávnenej osobe (žalobcovi) po právoplatnom rozhodnutí exekučného súdu o schválení rozvrhu výťažku (§ 165 Exekučného poriadku). Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne posúdil otázky nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, príčinnej súvislosti a vzniku škody ako ujmy vzniknutej v majetkovej sfére žalobcu, a správne určil aj výšku škody 17.617,62 €, pri vyhodnotení miery reálnej úspešnosti žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní, stotožniac ju so sumou vymoženej pohľadávky žalobcu (jej časti), ktorá pri riadne vedenom exekučnom konaní, v prípade vykonania rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností povinnej z rozdeľovanej podstaty 23.466,56 € (po odrátaní trov exekúcie) by bola uspokojená, nebyť protiprávneho postupu súdneho exekútora (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 134/03 z 27.11.2003).

19. Nedôvodné sú i odvolacie námietky žalovanej vytykajúce súdu nesprávne právne posúdenie otázky premlčania práva, ktorú súd s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti správne posudzoval prednostne a v súlade so zákonom (ust. § 19 zák. č. 514/2003 Z.z.) dospel k správne záveru, že nárok nie je premlčaný a námietka premlčania vznesená žalovanou je neopodstatnená.

20. Odvolací súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie je v plnom súlade s konštantnou judikatúrou a z nej vychádzajúcimi závermi ustálenej súdnej praxe, podľa ktorých pri riešení kolízie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody treba vychádzať zo zásady, že vzhľadom na subsidiárnu povahu bezdôvodného obohatenia má prednosť nárok poškodeného na náhradu škody a len v prípade, ak nie sú splnené podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu náhrady škody, možno uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Inými slovami, pokiaľ je možné nárok na plnenie posúdiť podľa osobitného hmotnoprávneho titulu, akým sú zodpovednosť za škodu, za vady, povinnosť zo zmluvy a pod., nemožno právne normy o bezdôvodnom obohatení v zásade aplikovať (porov. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 48/2010 z 21.12.2010 a 2Cdo 155/2011 z 21.12.2011, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 123/2009, stanovisko bývalého Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpjf 183/1982). Právne závery súdu prvej inštancie v prejednávanej veci vychádzajúce zo zistených skutkových okolností posudzovaného prípadu nie sú v priamom rozpore ani s právnym názorom vysloveným v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005 a Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 361/09, na ktoré poukazuje žalovaná v odvolaní, keďže je zrejmé, že súd prvej inštancie v preskúmanom rozhodnutí riešil aj prípadnú konkurenciu právnych nárokov na náhradu škody a bezdôvodného obohatenia, pričom vychádzal zo správneho právneho názoru (záveru), že na strane súdneho exekútora nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ust. § 451 OZ vzhľadom na postavenie súdneho exekútora a povahu právneho vzťahu medzi ním a účastníkom exekučného konania (porov. PL. ÚS 49/03, tiež uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co 99/2014-95 z 30.10.2014 v prejednávanej veci). Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalovanej, podľa ktorého právo na náhradu škody nevzniklo, kým žalobca ako poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže v danom prípade v okolnostiach posudzovaného prípadu je zrejmé, že majetková ujma žalobcu (v žalovanej výške) má charakter nároku zo zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že žalobca uplatnil nárok na náhradu škody aj proti súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Švábovi v trestnom konaní v rámci adhézneho konania, avšak trestné stíhanie uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície v Spišskej Novej Vsi sp. zn. ČVS: ORP-648/OEK-SN-2012 z 23.9.2014 ako neprípustné z dôvodu premlčania bolo zastavené, právoplatne dňom 31.10.2014. Vznik majetkovej ujmy na strane žalobcu v posudzovanej veci je nesporný aj vzhľadom na nevyožiteľnosť pohľadávky voči JUDr. Jozefovi Švábovi, voči ktorému žalobca už nemôže úspešne uplatniť nárok v občianskoprávnom

konaní z dôvodu jeho premlčania (k uvedenému porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 25Cdo 860/2012).

21. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemal preukázané žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci, a preto poukazujúc na správne a zákonné dôvody obsiahnuté v odôvodnení rozsudku, napadnutý rozsudok postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná vzhľadom na svoj neúspech v odvolacom konaní nemá právo na náhradu trov a žalobca bol plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na 100 % náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba

a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).